

Herbes

HERBES

Tothom pot tenir un interès per les herbes, tan si hom és jardiner, com si és cuiner, com si li agrada la seva flaire.

Hi ha molta gent que no va més enllà del julivert, la farigola, la menta i el llauré. Si tothom fes ús de les seves varietats; coure amb herbes, conrear-les i emprar-les hi treueriem quelcom interessant.

D'entrada ens podem preguntar que és herba, tècnicament, i segons el Diccionari de la Reial Societat Horticultora d'Anglaterra, una herba és planta, la tija de la qual mort i cau a terra a la fi de temporada i poden ser anual, bianuals i perennes.

Anem a comentar una herba de nom divertit i potser poc anomenada.

ENCENS D'ERBES

El romani, l'espíngol, la sàlvia o la broida, secs, són particularment efectius a l'hora de cremar-les en un cremador d'encens; Aquestes herbes donen ràpidament frescor a una estança, o per suprimir pudors de cuina.

Aquests ús d'herbes era molt popular a l'Edat Mitjana, d'ençà que les herbes es consideraren antisèptiques i purificadores.

BORRATJA

La Borratja, *Borago officinalis*, és una planta deliciosa d'una seixanta a noranta centímetres d'alçada, i que comença a florir en un estadi molt primarenc. Té l'aparença d'una calitja estiuenca així que comença a envellir. Els brots inclouent les tiges de les flors s'empren en el claret i en altres vins de taula i en begudes de fruites de tota mena. Les fulles tendres s'empren, cuinades, en amanides, com els espinacs, o bé remullats en batuts com bunyols.

Les encantadores flors blaves poden ser confitades per a decoració de pastissos. Colliu-les tot just abans d'obrir-se, perquè guardin el seu color. Aquesta planta és molt visitada per les abelles.

Es un anual resistent que creixerà en sòls ordinaris. Sembreu la llavor a la primavera, per tal de que floreixi a l'estiu. Una vegada han nascut i crescut, les plantes es llevren soles.

HELENA GRUNHOFF

(D'una JONGLEURS, rellenc colorit)

À N I MA
Ilum cruà de voltaic nodrint una massa de narració polièdrica d'un tirànic i confós dinamisme eritzat de vermello ciralse negre i or
NOBLE & VEHEMENT

J. M. JUNOV

Desembre 1966.

La velocitat, els ràpids adeus, el temps que es perd, l'home màquina, els trens perduts... tot ens envolta en una ciutat atrefegada. La velocitat davant l'immobilisme, Sí. La velocitat davant la passivitat, Sí. Però no fem del temps el nostre enemic, no fem del dia una carrera maratoniana per tan sols arribar a l'endemà.

Per viure "a tope", no ens cal agafar un bòlid que ens estrelli contra el primer revolt.

Tinc al davant la cara d'un Charlot melancòlic, d'un Charlot tranquil, reposat; la tristesa dels seus ulls recorda a aquell que viu intensament emocions, aquell que les fa seves, que viu i es mou, que riu i crida.

D'esquillada em trobo amb la mirada d'en James Dean. Ha viscut poc però ha viscut. La velocitat era un dels elements de la seva vida, però, no era l'únic. Liègia el Petit Príncep i era l'ídol rebel dels adolescents. Ell volia ser com el Petit Príncep, els adolescents volien assemblar-se a ell. A un James Dean de pel·lícula, però un James Dean.

Tothom busca una sortida per viure. Una sortida per viure amb velocitat, amb sensacions intenses, però no una sortida que ens dugui a viure sotmesos a la velocitat.